

**CONTRIBUȚIA SERVICIILOR DE INFORMAȚII ROMÂNE LA
FĂURIREA ȘI MENȚINEREA ROMÂNIEI MARI
(partea a II-a)**

**THE CONTRIBUTION OF ROMANIAN INTELLIGENCE
SERVICES TO ACHIEVING AND KEEPING THE GREAT UNION
OF ROMANIAN PEOPLE
(second part)**

General (r.) prof. univ. dr. Anghel ANDREESCU*

***Rezumat:** România a dat un tribut mare de sânge, peste un milion de morți și răniți, pagube apreciate la peste 72 de mld. lei aur, neprimind nimic, dar obligați să plătim peste 2 mld. coroane de aur, inclusiv în contul datoriei Imperiului Habsburgic.*

România a fost exclusă de la negocieri în ce privește frontiera cu: Ungaria, Serbia și Austria, prin implicarea Marilor Puteri în problemele interne ale României privind protecția exagerată a minorității maghiare.

La opunerea prim-ministrului Ion I. C. Brătianu, Marile Puteri au trecut la amenințări cu intervenție armată.

***Cuvinte cheie:** Centenar; România Mare; servicii de informații românești; despăgubiri de război; acte teroriste; revizionismul maghiar; eradicarea elementului românesc din Transilvania.*

***Abstract:** Romania had to pay a large blood tribute, namely more than a million dead and wounded people, losses evaluated at more than 72 billion lei in gold, not receiving anything in return, but on the contrary being forced to pay more than 22 billion gold coronas, including to the Hapsburg Empire.*

Romania was excluded from negotiations regarding its border with: Hungary, Serbia and Austria, through the involvement of the Great Powers in Romania's internal affairs regarding the exaggerated protection of the Hungarian minority.

Upon the opposition of the prime minister Ion I. C. Brătianu, the Great Powers started to threaten Romania with armed interventions.

***Keywords:** Centenary; Great Romania; Romanian intelligence services; war damages; terrorist acts; Hungarian revisionism; the eradication of the Romanian element in Transylvania.*

* General (Chestor de Poliție în rezervă), membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România

Activitatea serviciilor de informații nu cunoaște perioade de relaxare niciodată, după cum afirma un mare clasic al spionajului mondial, generalul Maximilian Ronge „Statul nu trebuie să neglijeze, să se țină la curent asupra forțelor vecinului, inamicul său probabil.”¹

Același autor mai preciza că România s-a încadrat în categoria statelor care nu au pus accent pe structurile informative decât în momentele critice ale existenței sale, respectiv în timpul Războiului de Independență din 1877 – 1878, după Răscoala din 1907, și la izbucnirea Primului Război Mondial (1914).

Abia după Primul Război Mondial, această preocupare a devenit una constantă, avându-se în vedere rolul deosebit al informațiilor pentru soarta țării noastre înconjurată de dușmani.

De aceea prin Înalt Decret Regal, Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale, a înființat 4 Subinspectorate Generale de Siguranță la Chișinău, Cernăuți, Cluj și Constanța, având sarcini de identificare și anihilare a acțiunilor antiromânești în creștere continuă.

În anul 1929, au fost adoptate două legi fundamentale privind siguranța statului român: Legea pentru Organizarea Jandarmeriei Rurale (24 martie) și Legea Organizării Poliției Generale a Statului (21 iulie) cu trimiteri directe la culegerea de informații pe acest domeniu vital al țării.

În anul 1936, s-a înființat Legiunea de Jandarmi CFR cu atribuții informative pe calea ferată, avându-se în vedere creșterea numărului de acțiuni teroriste și de sabotaje pe acest domeniu din partea vecinilor țării noastre.

Eugen Bianu, reprezentantul României la Interpol, director general al Direcției Generale a Poliției a pus un accent deosebit pe Polița de Siguranță care veghea la siguranța statului român.

Pe lângă mijloacele informative se impunea și o componentă contrainformativă, în care se deține *discreția* – un principiu și o obligație de bază mai cu seamă la cei care lucrau acoperiți, infiltrați în medii de interes pentru siguranța țării.

Structura informativă a armatei a suferit transformări radicale până la denumirea de Secția a II-a Informații și Contrainformații.

Astfel la începutul anului 1917, Marele Cartier General, Secția I, Biroul Informațiilor a emis Instrucțiunile asupra organizării și funcționării Serviciului de

¹ Alin Spănu, *Istoria serviciilor de informații românești în perioada 1919 – 1945*, Casa Editorială Demiurg, 2010, p. 11.

Informații, care stabileau scopul acestei structuri, „de a procura toate informațiile necesare stabilirii situației inamicului.”²

Se stabileau și nevoile de mijloace de informații, de legătură, personal pregătit pe domeniu și un serviciu de contraspionaj, la nivel de: aramată, corp de aramată, divizie, brigadă, regiment și batalion etc.

Serviciul Secret era dirijat de Marele Cartier General printr-un ofițer de Stat Major, șef al Serviciului, care se ocupa de serviciul propriu-zis și de serviciul de contraspionaj.

În acea perioadă s-a acționat pentru identificarea unităților inamice aflate pe frontul românesc din Moldova.

După încheierea Primului Război Mondial, Biroul 2 Informații studia și exploata informațiile asupra inamicilor României.

De precizat ajutorul dat de Franța în acest domeniu foarte important al informațiilor militare după 1926.

Odată cu încheierea păcii, România a acționat pentru confirmare pe plan extern a deciziilor luate în anul 1918 la Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia, respectiv unirea cu Basarabia, Bucovina și Transilvania.

De la negocieri, România a fost exclusă în ceea ce privește frontiera cu Ungaria, Regatul Sârb și Austria, fiind trecute prevederi privind amestecul Marilor Puteri în treburile interne ale României sub pretextul protecției exagerate a minorităților. Chiar mai mult, protestele aliaților secundari, în frunte cu Ion I. C. Brătianu, prim-ministrul român, nu au fost luate în seamă, drept urmare Brătianu a părăsit, la 2 iulie 1919, lucrările Conferinței de Pace.

S-a ajuns atât de departe încât Marile Puteri au amenințat cu intervenția armată și astfel Brătianu și-a înaintat demisia la întoarcerea în țară.

Unirea cu Transilvania s-a parafat prin Tratatul de pace cu Ungaria, la 4 iunie 1920, la Trianon, cu aceeași clauză specială privind protecția exagerată a minorităților, după ce înainte de parafare, armata roșie din Ungaria, cu acordul URSS a atacat România, însă în mai puțin de 2 săptămâni a fost învinsă categoric de România, recunoscând toate pretențiile României pe moment (apoi uitate cu desăvârșire).

Pagubele suferite de România nu s-au recupeat niciodată, acestea ridicându-se la 72 miliarde de lei aur, iar Marile Puteri au impus prin tratatele de pace: plata a 2 miliarde coroane de aur pentru bunurile mobile și imobile din Transilvania și Bucovina, o cotă parte din datoria externă a Impeiului Austro-Ungar, plus o cotă de eliberare, protecția exagerată a minorităților, rămânând aerul pe care îl respirăm neplătit, după cum exprima un istoric.

² *Ibidem*, pct. 1, p. 27.

Noile realități geopolitice după încetarea războiului au agravat problemele securității naționale ale României, care s-au înmulțit și diversificat. Astfel statele învinse, Ungaria și Bulgaria nu s-au împăcat cu ideea pierderilor teritoriale și nici cu clauzele tratatelor de pace și au acționat împotriva României, prin acțiuni de sabotaj, de spionaj clasic și de defăimare a imaginii României prin toate mijloacele posibile pentru promovarea ideilor revizioniste.

URSS a declanșat la granița de est a României operații militare, de gherilă și teroriste pentru destabilizarea situației interne și extinderea dominației spre centrul Europei.

Alături de cele 4 subinspectorate de siguranță internă și-au desfășurat activitatea 10 prefecturi de poliție, 81 poliții de oraș, 21 servicii speciale de siguranță, 47 de brigăzi speciale de siguranță, 2 poliții de port, 22 poliții de gară și 56 oficii polițienești la punctele de frontieră.

URSS, deja pregătise în 3 școli precum la Harkov, spioni din rândul maghiarilor, germanilor, polonezilor, românilor etc. pentru țările natale ca „spioni bolșevici”.³

Serviciile românești au obținut informații despre 150 de spioni din România, Iugoslavia și Polonia, plătiți fiecare cu peste 50 mii de marci lunar, subordonați direct Moscovei, inclusiv despre înființarea școlilor de spionaj sovietice din anul 1919, cu celule în: Sofia, Belgrad, Praga și Viena, iar Vechiul Regat a fost structurat pe trei zone militare: Oltenia, Muntenia și Moldova, apoi Bucovina, Transilvania și Banat.

Toate informațiile trimise de spionii maghiari, polonezi, chiar și români, recuțati de URSS, ajungeau la Moscova, care a hotărât declanșarea unei revoluții pentru schimbarea ordinii de drept din România, prin crearea unor comitete revoluționare în Basarabia. În septembrie 1924, s-a proclamat, prin ocuparea localității Tatar-Bunar, *Republica Socialistă Basarabia*. Au fost capturați 3.000 de teroriști și deferiți justiției după ce numai în 5 ani s-au comis peste 200 de atacuri ale frontierei de est a Basarabiei, 131 de incursiuni pe malul Nistrului, s-au descoperit 118 organizații revoluționare sovietice. Toate acestea s-au finalizat însă cu multe jertfe ale forțelor de ordine și peste 31.000 de civili uciși în Basarabia.

După Marea Unire, un pericol grav l-a constituit terorismul maghiar creat pe baza revizionismului, de reluare a Transilvaniei prin orice mijloace: propagandă, sabotaje, terorism sângeros etc. de către bande puternic înarmate alcătuite din naționaliști, dezertori și chiar infractori.

³ *Ibidem*, pct.1, p. 85.

La 14.09.2018, la Arad, în fața hotelului unde era cazat generalul Berthelot, bande de teroriști maghiare din Organizația „Căștile de Oțel” au masacrat cu mitralierele peste 300 de oameni.

S-a deschis focul asupra persoanelor care se deplasau la Adunarea de la Alba Iulia cu trupele române ce se îndreptau spre frontul de vest; fruntașii români din Beiuș au fost puși să-și sape groapa, iar comandanți din Armata Română au fost împușcați.

S-au remarcat de asemenea acțiunile maghiare împotriva românilor transilvăneni.

În Legea Naționalităților din anul 1868, se preciza că în Ungaria nu există decât o singură națiune, cea ungară, *una și indivizibilă*, iar limba oficială de stat este cea maghiară;⁴ dorindu-se ca națiunea română să dispară din istorie pentru totdeauna.

Legea școlară Trefort din anul 1879, „*prin care a fost introdus obligatoriu studiul limbii maghiare de toate popoarele nemaghiare inclusiv din grădinițele de copii până sus.*”⁵

Procesul de maghiarizare a populației românești din Transilvania a fost susținut prin Legea denumirilor de localități din anul 1897, cu documente oficiale numai în limba maghiară.

Legea colonizărilor din 1904, prin care se acordau ungarilor colonizați în Transilvania bunuri materiale la prețuri derizorii și gratuit școală, case, grajduri, animale etc. iar răniților și mutilaților din război, gratuități.

Legile școlare ale lui Appony, ministrul cultelor și Instrucțiunii Publice din anul 1907, desființau școlile confesionale românești, slovace și sârbești și le înlocuiau lor cu școli de stat maghiare, cu folosirea exclusivă a limbii maghiare.

Planul secret de maghiarizare totală a românilor din anul 1907, și planul din anul 1917, al contelui Behlen Istvan, prevedeau distrugerea elementului românesc din Transilvania.⁶

S-a limitat treptat autonomia bisericii, în ciuda protestelor și audiențelor la împăratul Iosif I, plus scăderea, până la dispariție a învățătorilor români din Transilvania.

Publicațiile maghiare au mers pe linia extremistă „*În Ungaria nu poate exista o altă școală decât cea maghiară.*”

Legea azilelor (grădinițelor) de copii din anul 1891, prevedea obligativitatea frecvenței pentru copii între 3-6 ani pentru învățarea limbii maghiare.

⁴ Alexandru Moraru, *Biserica Ortodoxă Română între anii 1885 – 2000*, Editura Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe, București, 2006, p. 615.

⁵ *Ibidem*, pct. 4, p. 615.

⁶ *Ibidem*, pct. 4, p. 60.

Acțiunea de maghiarizare s-a continuat cu Legea numirii de localități din 1897, adică toate numirile de localități din Transilvania au fost maghiarizate și trecute în actele oficiale.

La toate acestea se pot adăuga: educația patriotică ungurească, toate registrele, actele oficiale numai în maghiară, jurământul de credință față de Ungaria, distrugerea unității demografice a românilor, dizolvarea asociațiilor culturale românești și nimic în limba română în Transilvania.

Planul draconic din anul 1917, de maghiarizare a românilor transilvăneni prevedea inclusiv aducerea în Transilvania: a invalizilor de război, a ceangăilor din Moldova și Bucovina, a emigranților din America și împrăștierea lor.

Chiar a fost înființat un minister special numit al reconstrucției din Transilvania.

„Iată, în linii mari planul crud, diabolic de lichidare a românilor din Transilvania.”⁷

Prin Dictatul de la Viena, România a cedat Ungariei hortiste o suprafață de 43.492 km² și o populație de 2 667 000 locuitori, cu urmări grave, precum: deznaționalizare, atrocități inimaginabile de război, ocupație sovietică, viitor sumbru, infern etc.

„Teroarea s-a întezit: bisericile românești suprimate, schimbări, expulzări, crime oribile, dărâmări de biserici, devastate, furate odoarele din biserici.”⁸

România a despăgubit nobilii maghiari din Transilvania cu 6,5-7 tone de aur și i-au împrăștiat din nou după anul 1990 (poate de zeci de ori mai mult), inclusiv pe criminalii de război.

De ziua Centenarului, liderul maghiar al UDMR a exprimat că îi este *silă* de această sărbătoare, un gest impardonabil, grotesc chiar și nu este singurul gest de acest fel.

În contradicție cu acesta, Papa Ioan Paul al II-lea, în timpul vizitei în România din anul 1999, a rostit: *„Domnul să binecuvânteze România, să binecuvânteze poporul său, leagăn al civilizației Europei!”*

Mențiunea Papei este fundamentată de numeroase dovezi arheologice, precum:

sinteza profesoarei Marija Gimbutas de la Universitatea SUA din Los Angeles, care în cartea *Civilizație și cultură – vestigii preistorice în sud-estul european*, a precizat că: *În mileniul al VII-lea Î.H. în Carpați era o civilizație puternică, prima și singura din Europa, care se întindea din Munții Slovaciei până*

⁷ *Ibidem*, pct. 4, p. 630.

⁸ *Ibidem*, pct. 4, p. 653.

în Sudul Peninsulei Balcanice, în Asia Mică și din Vestul Câmpiei Panoniei până la Nipru.

În Clisura Dunării, în anii 2000, cercetătorii români și britanici de la Universitatea din Edinburg, au studiat urme ale civilizației omenești, validate la laboratoarele din Oxford, Berlin, Bonn etc., datate în anul 7800 î. Hr.

Exemplele pot continua, însă cum își permit unii să aprecieze că poporul român a venit pe aceste meleaguri, acum câteva secole, din Sudul Peninsulei Balcanice!

Același lider maghiar, într-un interviu acordat ziarului maghiar *Kronika*, afirma: „*Societatea românească se găsește rar în Europa, o astfel de societate fariseică pecum cea românească.*”

Antal Arpad Andras, primarul orașului Sfântu Gheorghe afirma: „*Trebuie să ocupăm spațiul nostru vital cu imaginarul nostru național.*”

În august 1988, televiziunea maghiară subliniază „*...necesitatea autonomiei teritoriale a etnicilor maghiari din Transilvania*” în prezența invitaților sovietici: adjunctului ministrului de externe sovietic Vladimir Petrovski și istoricul sovietic Roy Medvedev.⁹

În decembrie 1989, Ungaria cere ajutorul lui Gorbaciov pentru intervenția în România.¹⁰

În vara anului 1989 „*Ungaria redefinisise în mod oficial România ca principalul inamic și principala sa amenințare militară.*”¹¹

Exemplele de mai sus¹² ar putea continua, pentru anul 1991, cu ocazia tratatului încheiat între Ungaria și Federația Rusă, deși comisarul pentru minorități din UE a afirmat în anul 1992: „*România este model pentru Europa în domeniul relațiilor cu minoritățile.*”¹³

Ungaria a desfășurat o propagandă furibundă contra Tratatului de la Trianon în străinătate: Anglia, Italia, Germania, Franța, SUA etc., prin toate mijloacele posibile inclusiv prin soțiile unor demnitari maghiari, miniștrii, ambasadori în state importante ale Europei, SUA etc.

Datele statistice ale recensământului din anul 2012 confirmă numărul populației la: 20.121.641 din care 16.792.868 (83,4%) români și 1.227.623 (6,1%) maghiari și alte minorități.

La Conferința de Pace de la Paris, delegația maghiară a prezentat următoarele date false referitoare la Transilvania la 1 decembrie 1918: 5.236.305

⁹ Larry Watts, *Cei dintâi vor fi cei din urmă*, Editura Rao, 2013, p. 620.

¹⁰ *Ibidem*, pct. 9, p. 620.

¹¹ *Ibidem*, pct. 9, p. 642.

¹² *Ibidem*, pct. 9, p. 667.

¹³ Colectiv, *Acțiunile separatiste care vizează România*, Editura Rao, 2016, p. 21.

locuitori: 2.819.405 (53,8%) români, 1.663.576 (31,8%) erau maghiari și secui, 10,5% fiind germani.

România, săraca țară bogată, jefuită de patru imperii mondiale: Imperiul Roman – 1640 tone de aur și 3.310 tone de argint; Imperiul Otoman – 341 tone de aur; Imperiul Habsburgic – 876 tone de aur și 4.390 tone de argint; Imperiul Rus – 46 tone aur; în total 2903 tone de aur.

La acestea se adaugă cele 12.564 tone de aur, reprezentând: daunele de război și profiturile scoase din țară de corporațiile străine în perioada 1877-1945.

În ultimii 27 de ani (1990-2016), Imperiul Transnațional a scos din România 1610 mld. €, 46.000 tone de aur, ceea ce reprezintă o avuție de 2,3 ori mai mare ca toate imperiile în cei 530 de ani.

Se poate aprecia că din locurile strămoșești, începând cu Imperiul Roman până în anul 2016, s-au scos prin jafuri fără precedent, 61.467 tone de aur și 7.700 tone de argint.

Acesta este rezultatul eroii strategice a privatizării din 1990, a României cu consecințe grave asupra viitorului țării.

În concluzie, apreciem că România a desfășurat *un spionaj tactic*, limitat în toată perioada analizată, întrucât nu a avut ambiții de expansiune și dominație continentală sau regională și a dorit doar să obțină date și informații pentru prevenirea unei agresiuni militare din partea vecinilor României și pentru neutralizarea acțiunilor subversive interne care atentau la ordinea în stat.

BIBLIOGRAFIE

Colectiv, *Acțiunile separatiste care vizează România*, Editura Rao, București, 2016.

MORARU A., *Biserica Ortodoxă Română între anii 1885 – 2000*, Editura Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe, București, 2006;

SPÂNU A., *Istoria serviciilor de informații/contrainformații românești în perioada 1919 – 1945*, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2015;

WATTS L., *Cei dintâi vor fi cei din urmă*, Editura Rao, 2013.

